

BETTY NEELS

Mu kõige kallim

Betty Neels
DEAREST LOVE
1995

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga. Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Evelin Piip
Korrektor Inna Viires

© 1995 by Betty Neels
© 2014 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E09279214
ISBN 978-9949-25-605-1

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Esimene peatükk

Kallis *sir!*

Viidates Teie kuulutusele, mis ilmus sellel nädalal ajakirjas *Lady*, soovin kandideerida majahoidja ametikohale.

Ma olen kahekümne seitsme aastane, vallaline, mul pole ülalpeetavaid ja mul on majapidamises mitmeaastane kogemus, kaasa arvatud pesu pesemine, triikimine, koristamine ja toiduvalmistamine. Mul on kokanduse alal *Cordon Bleu* kooli tunnistus. Mul on asjakohased teadmised väiksematest elektri- ja torutöödest. Ma võin võtta vastu sõnumeid ja vastata telefonile.

Tahaksin kaasa võtta oma kassi.

Siiralt Teie

Arabella Lorimer

SEE OLI VIIMANE kiri, mida luges vanem mees, kes istus kirjutuslaua ääres oma kabinetis, mis asus Londonis Wigmore Streetil regentstiilis ridamaja esimese korruse suures korteris. Ta luges seda teist korda, müristas naerda

ja lisas kirjavirnale enda ees. Kokku oli kaksteist töösoovijat ja Arabella Lorimer oli ainuke, kellel olid olemas ka soovitusel – ning ainuke, kes kirjutas loetavalt, pannes kirja kõik olulise. Kahju, et ta polnud mees...

Ta hakkas jälle kirju lugema, kui teda katkestas äripartneri sisenemine. Titus Tavener astus kiirustamata tuppa; ta oli väga pikk, laiaõlgne ja suurt kasvu mees. Ta oli hea välimusega – pisut kongus nina, kindel suujoon ja üpris külmad sinised silmad. Ta juuksed, kunagi heledad, olid nüüd hallikirjud, ent hoolimata sellest nägi ta välja noorem kui nelikümmend, mis ta vanus tegelikult oli.

Doktor James Marshall, lühike ja trullakas ning pea-aegu kiilas, tervitas teda rõõmsalt. „Just sind ma tahtsingi näha. Need majahoidja kohale soovijad – mul on nad siin olemas; ma olen veetnud terve viimase tunni kirju lugedes. Olen otsustanud, kelle ma võtan. Palun loe neid, Titus, ja ütle mulle oma arvamus. Mitte et see mu meelt muudaks.” Ta turtsatas ning doktor Tavener istus ja võttis lauvalt kirjapaki. Ta luges need üksteise järel läbi ja pani jälle korralikult virna.

„Siin on üks või kaks võimalust: endine bussijuht – ehkki ta tunnistab, et tal esineb astmaatakke – ja siis proua Butler.” Ta silmitses kirja, mida ta käes hoidis. „Aga kas ta on seda tüüpi, kes ukse avaks? Jokker nende kirjade hulgas on muidugi preili Arabella Lorimer koos kassiga. Kõige ebasobivam.”

„Miks?”

„Selge see, et sel neiul on praegu lihtsalt viletsad ajad. Ma ei usu, et tal oleks tegelikult niisuguseid oskusi, nagu

ta väidab. Ma kahtlen, kas usaldaksin tema preilikätesse äravoolutoru või kaitsmekorgid.”

Ta kaaslane hakkas naerma. „Titus, ma võin vaid loota, et ühel heal päeval, enne kui on liiga hilja, kohtad sa üht naist, kes teeb sulle uut ja vana.”

Doktor Tavener naeratas. „Vaevalt küll. Võib-olla olin ma selle preili vastu liiga karm. Alati on olemas võimalus, et ta on tööriistakasti amatsoon.”

„Noh, varsti saad teada. Ma otsustasin, et tema sobibki.”

Doktor Tavener tõusis püsti ja lonkis akna juurde ning vaatas välja vaikselt tänavale. „Ja miks ka mitte? Proua Lane'il on hea meel lahkuda. Tema artriit ei lähe paremaks ja ilmselt ta igatseb minna elama oma tütre juurde. Ta vist võtab oma mööbli kaasa? Kas me viime sinna uue mööbli?”

„Oleneb – võib-olla on preili Lorimeril oma asjad.” Doktor Marshall lükkas oma tooli tagasi. „Meil on homme tegus päev; ma vaatan, kas su amatsoon saab kell viis töövestlusele tulla. Kas sa oled selleks ajaks tagasi?”

„Vaevalt küll – kliinikus on kõik vastuvõtujad täis. Igal juhul süüa ma õhtust väljas.” Ta pööras ringi ja vaatas oma partnerile otsa. „Sa vist tegid hea valiku, James.” Ta kõn-dis ukse juurde. „Mul on vaja paberitööd teha. Kas ma saadan preili Bairdi koju? Sa lähed ise? Ma olen veel tunnikese siin – hommikul näeme.”

Ta asus teele oma kabinetiga poole, minnes läbi elegantse ootesaali, naeratades ja noogutades nende ühisele vastuvõtutöötajale preili Bairdile, ning kõndis mööda koridori

edasi, möödus keldritrepist ja jõudis oma eraldi apartementi. See koosnes väikesest ooteruumist, protseduuritoast, kus töötas õde, ja ta enda kabinetist, mille aknad avanesid maja taga olevasse aeda. See oli väike kitsas aed, aga hästi hoolitsetud, ja seal kasvasid varajased värvikad sügislilled. Ta heitis aiale põgusa pilgu, enne kui hakkas tegelema esimese patsiendi haiguslooga, mis teda laual ootas.

Doktor Marshall luges veel kord üle preili Arabella Lorigi kirja ja helistas preili Bairdile. „Palun saatke kulleriga teade sellele aadressile. Las see preili tuleb homme kella viieks siia. Kahju, et tal telefoni pole.” Ta tõusis ja kustutas laualambi. „Ma lähen koju, preili Baird. Doktor Tavener teeb veel natuke aega tööd, aga vaadake, kas ta on veel seal, enne kui ära lähete.” Ta noogutas ja naeratas naisele. „Võite kohe koju minna, kui olete teate teele saatnud.”

Siis läks ta koju oma naise ja laste juurde ning palju hiljem istus doktor Tavener Rolls-Royce'i ja sõitis oma Little Venice'is asuvasse võluvasse koju, mille aknad avanesid otse kanalile.

Arabella luges doktor Marshalli justkui juhuslikuna tunduvat kirjakest, istudes köögis. See oli väike niiske ruum, mille aknast paistis hoolitsemata murulapp ja katkine tara, aga ta eelistas seda maja esiküljel asuvale toale, kus ta üürileandja sel pühapäeva õhtupoolikul istus. Seal olid proua hinnalised asjad ja Arabella polnud seal teretulnud oma kassi Percy tõttu, kes võinuks mööbli ära rikkuda. Arabellal polnud sellest midagi – ta oli tänulik, et Billy Westlake,

küla postiljon, oli soovitanud oma tädil preili Pimmil ta mõneks päevaks enda juurde võtta, kuni leiab töö- ja elukoha.

Colpin-cum-Withamist polnud tal olnud kerge lahkuda, aga seda tuli teha. Arabella vanemad olid ühekorraga autoõnnetuses surma saanud ja alles pärast seda oli ta avastanud, et tema kodu ei kuulu enam talle; see oli täielikult laenu peale võetud ja ta pidi sealt lahkuma. Raha polnud tal peaaegu üldse. Ta müüs ära kõik peale mööbliesemete, mida tal võis vaja minna, ja kuna tal polnud lootust leida tööd külas või selle läheduses ning kaugel elavad tädidel ja onudel oli külluses häid nõuandeid, aga oma abi nad ei pakkunud, võttis ta Percy kaasa ja läks Londonisse. Ta ei tahtnud seal elada, aga nagu postiljon oli öelnud, see oli suur linn ja kusagilt pidi ta tööd leidma. Arabella oli varsti aru saanud, et ainus töö, mida ta teha oskas, oli majapidamine. Tal polnud muid oskusi peale Cordon Bleu koolis omandatud kokandusteadmiste ja kuna tal polnud kunagi olnud vajadust töötada, puudusid tal ka kogemused, nagu tööandjad nõudsid.

Nüüd luges ta lühikese teate uuesti üle. Ta oli taotlenud seda töökohta, olles peaaegu meeleheitel ja soovides iga hinna eest minema saada preili Pimmi halvasti varjatud kärsituse eest temast ja Percyst lahti saada. Preili Pimm oli nõustunud võtma ta enda juurde mõneks päevaks, aga nädal oli juba möödas ja – nagu ta Arabellale oli öelnud – raha üle on ta rõõmus, aga talle meeldib omaette olla ja ta ei armasta oma kodus võõraid inimesi.

Arabella istus rahulikult, lubamata endale liiga suuri lootusi, ent kujutles samal ajal keldrikorruse tuba, mis töökohaga kaasnes. Ta sisustab selle oma mööbliga ja kui tal veab, siis on maja taga võib-olla aed, kus Percy saaks värskes õhus olla. Ta läks üles oma väikesesse magamistuppa, Percy kannul, ja vaatas üle oma väikese rõivatagavara. Ouline oli olla sobivalt riides.

Ta saabus Wigmore Streetile kaks minutit enne kokkulepitud aega – kellad löid täistundi, kui preili Baird ta doktor Marshalli kabinetti juhatas. Doktor, kes istus oma laua taga, pani sulepea ära, kui Arabella sisse astus, ja piidles teda üle prillide. Ta vaikus hetke ja ütles siis: „Preili Lorimer? Palun võtke istet. Ma pean tunnistama, et ootasin kedagi – kedagi jõulisemat...”

Arabella istus kohe – ta oli väike, kenasti ümmargune tüdruk pruunide juustega, mis olid pealaele krunni seatud, tavalise näo ja suurte hallide silmadega, mida ümbritsesid tihedad ripsmed. Poleks võimalik leida kedagi, kes majahoidjaga vähem sarnaneks, mõtles doktor Marshall sisemiselt naerda kõkutades, ja kui veel Titus teda näeb!

Doktor sõnas lahkelt: „Ma lugesin huviga teie kirja, preili Lorimer. Kas te võiksite mulle oma eelmisest töökohast rääkida?”

„Mul pole seda olnud. Ma olen alati oma kodus elanud – mu ema oli õrna tervisega ja mu isa oli palju aega kodust ära, tal oli oma äri. Ja ma tegin alati koduseid töid ja parandasin asju, mis katki olid.”

Doktor noogutas. „Miks te seda tööd tahate?”

Arabella istus väga vaikselt – ta ei nihele, märkas doktor tänulikult. „Mu vanemad said hiljuti autoõnnetuses surma ja nüüd ei kuulu mu kodu enam mulle. Me elasime Colpin-cum-Withanis Lõuna-Wiltshire'is; seal pole tööd, kui sa ühtegi ametit ei oska.” Ta tegi pausi. „Mul on vaja kusagil elada ja majapidamistöo tundub olevat lahendus. Ma olen mitmesse kohta proovinud tööle saada, aga nad ei luba mind koos Percyga.”

„Percyga?”

„Mu kassiga.”

„Noh, minul pole kassi vastu midagi, kui ta teie toas on – ta võib muidugi aias ka käia. Aga kas te arvate, et saate tööga hakkama? Teilt oodatakse, et koristaksite neid ruume – minu oma, vastuvõturuumi ja ooteruumi, koridori ja treppi, mu partneri ruume – ning puhastaksite mööblit, vaske ja välisust, avaksite töö ajal ust, tühjendaksite prügikaste, teeksite ukse hommikul lukust lahti... Kas teil on närviline loomus?”

„Ei, ma ei usu.”

„Tore. Oi, ja kui kedagi pole kohal, siis vastate telefonile, käite, kus vaja, ja võtate sõnumeid vastu.” Ta vaatas naist teraselt. „Natuke liiga palju, kas pole?”

„Muidugi mitte, doktor Marshall. Ma vist peaksin teile *sir* ütleva? Mul oleks hea meel teie juurde tööle tulla.”

„Kas teeme ühekuuse katseaja? Proua Lane, kes jääb pensionile, peaks praegu olema oma toas. Kui te läheksite preili Bairdiga kaasa, ta tutvustab teid. Tulge pärast siia tagasi, palun, siis ajame asjad joonde.”

Keldrikorruse korter polnud just see, mida Arabella oli kujutlenud, aga mingid võimalused seal olid. Tuba oli suur; tugevasti trellitatud akendest nägi möödakäijate jalgu, ent teisel pool olevaid aknaid, ehkki väikesi, oli võimalik avada. Nende kõrval oli riivide, lukkude ja ket-tidega uks, mis viis väikesele plaaditud ukseesisele, mille taga oli aed. Ühes küljes oli uks, mis avanes kitsasse koridori, kust viis trepp esimesele korrusele, ja koridori lõpus oli teine raske uks ning trepi kõrval väike köök ja veelgi väiksem duširuum. Proua Lane läks ees, näidates, millised mugavused seal on. „Ma pean muidugi oma asjad kaasa võtma – ma lähen tütre juurde, tal on minu jaoks tuba olemas.”

„Mul on mõnevõrra mööblit, proua Lane,” ütles Arabella viisakalt. „Ma ainult loodan, et saan selle toa sama mugavaks teha nagu teil.”

Proua Lane kohendas ennast. „Noh, mul on oma uhkus, kullake. Kas te pole mitte natuke liiga väikest kasvu ja noor?”

„Noh, ma olen väga tugev ja majapidamistöödega harjunud. Millal te tahaksite lahkuda, proua Lane?”

„Kohe, kui te siia tulete. Mul oli siin tore, tõesti oli, aga ma hakkam vanemaks jääma – treppidest käia on liig mis liig. Neil oli vaja, et keegi teine ukse peale vastu läheks, et mu jalgu säästa.” Ta kõkutas naerda. „Nüüd pole seda enam tarvis!”

Arabella oli tagasi doktor Marshalli juures ning tal paluti istet võtta.

„Noh, kas tahate siia tööle tulla?”